

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 12 września 2023 r.

DIH-4.707.16.2023.BP

DECYZJA DIH.4.17.2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) oraz art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. a), b), c) oraz d) w związku z art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania Ding Hao sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie nr PO.92.ZSE.12.2023.KS z dnia 20 czerwca 2023 r., na podstawie której na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 8.000 zł (słownie: osiem tysięcy złotych) z tytułu naruszenia obowiązków o których mowa w art. 37 ust. 4, art. 39 pkt 1 lit. a) i b), art. 39 pkt 2 i 3 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, **utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

W dniach 30 – 31 marca oraz 6 kwietnia 2023 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie (dalej Mazowiecki WIIH) przeprowadzili kontrolę u przedsiębiorcy (...). Kontrola została przeprowadzona w punkcie sprzedaży położonym w (...). Kontrola została przeprowadzona w zakresie przestrzegania przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622 dalej „ustawa o zużytym sprzęcie”), zgodnie z upoważnieniem (,,).

Kontrola nie została poprzedzona zawiadomieniem o zamiarze jej przeprowadzenia, zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221) z uwagi na fakt, że została wszczęta na podst. art. 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniającego dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz. Urz. UE L 169 z 25.06.2019 r. Str. 1).

W toku kontroli stwierdzono:

- 1) brak informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3, co stanowi naruszenie art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie;
- 2) brak informacji o punktach zbiórki zużytego sprzętu, co stanowi naruszenie art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie;
- 3) udostępnianie na rynku 3 produktów, w stosunku do których stwierdzono brak oznakowania symbolem selektywnego zbierania, którego wzór określa załącznik nr 2 do ustawy o zużytych sprzęcie, co stanowi naruszenie art. 39 pkt 1 lit. b) ustawy o zużytych sprzęcie;
- 4) udostępnianie na rynku 10 produktów, w stosunku do których stwierdzono brak dołączonych informacji o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2, tj.:
 - informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 w/w ustawy,
 - informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych,
 - co stanowi naruszenie art. 39 pkt 3 ustawy o zużytych sprzęcie;
- 5) udostępnianie na rynku, przez Stronę jako dystrybutora, sprzętu wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt, który nie jest wpisany do rejestru podmiotów wprowadzających produkty w opakowaniach i gospodarujących odpadami (rejestr BDO), co stanowi naruszenie art. 39 pkt 1 lit. a) ustawy o zużytych sprzęcie – w toku kontroli, na podstawie faktur zakupu stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca jest podmiotem wprowadzającym do obrotu i jednocześnie dystrybutorem. Na podstawie rejestru podmiotów wprowadzających produkty w opakowaniach i gospodarujących opakowaniami (BDO), wynika, że kontrolowany przedsiębiorca nie jest wpisany do rejestru jako podmiot wprowadzający do obrotu.

W przypadku naruszeń stwierdzonych w pkt 1 – 4 Strona podjęła dobrowolne działania naprawcze polegające na umieszczeniu w miejscu widocznym i ogólnie dostępnym informacji wynikających z art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie oraz na wycofaniu z obrotu produktów, w stosunku do których stwierdzono naruszenie art. 39 pkt 1 lit. b) i pkt 3 w/w ustawy.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli (...).

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 23 maja 2023 r., Mazowiecki WIIH poinformował Stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej za naruszenie obowiązków zawartych w art. 37 ust. 4, art. 39 pkt 2, art. 39 pkt 1 lit. b), art. 39 pkt 3 i art. 39 pkt 1 lit. a).

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Mazowiecki WIIH decyzją (...) nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 8.000 zł (słownie: osiem tysięcy złotych), na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. a), b), c), d), art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużytych sprzęcie. Decyzja została odebrana w dniu 22 czerwca 2023 r.

Pismem z dnia 27 czerwca 2023 r. (data stempla 4 lipca 2023 r.) Strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu Strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji zarzucając naruszenie:

- art. 48 § 1 – 3 Prawa przedsiębiorców poprzez niezawiadomienie spółki o zamiarze wszczęcia kontroli;

- art. 93 ust. 3 i 4 ustawy o zużytym sprzęcie poprzez błędne uznanie, że w sprawie nie zachodziły okoliczności, o których mowa w art. 93 ust. 4 w/w ustawy, podczas gdy spółka naprawiła wszelkie błędy oraz poinformowała organ o czynnościach naprawczych.

Pismem z dnia 18 lipca 2023 r., Prezes UOKiK poinformował w/w przedsiębiorcę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Strona wnosząc odwołanie podniosła zarzut naruszenia art. 48 § 1 – 3 Prawa przedsiębiorców poprzez niezawiadomienie spółki o zamiarze wszczęcia kontroli. Jak uzasadnia Strona „(...), skoro ustawa o swobodzie działalności gospodarczej stanowi, że skuteczne zawiadomienie jest koniecznym warunkiem przeprowadzenia kontroli przed jej wszczęciem, kontrolujący jest zobowiązany posiadać dowód doręczenia przedsiębiorcy stosownego zawiadomienia. (...). Wobec powyższego podkreślenia wymaga, iż spółka nie otrzymała zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli przez organ.”

Zgodnie z art. 48 ust. 1 Prawa przedsiębiorców organ kontroli zawiadamia przedsiębiorcę o zamiarze wszczęcia kontroli. Od powyższej zasady istnieją jednak wyjątki, których katalog jest zawarty w art. 48 ust. 11 w/w ustawy. W przypadku ich zaistnienia zastosowanie znajduje art. 48 ust. 10 w/w ustawy, zgodnie z którym uzasadnienie przyczyny braku zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli umieszcza się w protokole kontroli.

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 Prawa przedsiębiorców zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli nie dokonuje się, w przypadku gdy kontrola ma zostać przeprowadzona na podstawie ratyfikowanej umowy międzynarodowej albo bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej. Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 49 ust. 7 pkt 1 Prawa przedsiębiorców upoważnienie do przeprowadzenia przedmiotowej kontroli nr 155/2023 wskazuje podstawę prawną przeprowadzenia kontroli, w tym art. 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (EU) nr 2019/1020, zgodnie z którym, w ramach zadań wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu organy nadzoru rynku przeprowadzają odpowiednie kontrole właściwości produktów w wymaganym zakresie poprzez kontrole dokumentacji oraz, w stosownych przypadkach, kontrole fizyczne i laboratoryjne oparte na odpowiednich próbkach, szeregując pod względem ważności swoje zasoby i działania

w celu zapewnienia skutecznego nadzoru rynku oraz z uwzględnieniem krajowej strategii nadzoru rynku, o której mowa w art. 13. Zgodnie z art. 2 ust. 1 niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do produktów podlegających unijnemu prawodawstwu harmonizacyjnemu wymienionemu w załączniku I w takim zakresie, w jakim unijne prawodawstwo harmonizacyjne nie zawiera przepisów szczególnych mających taki sam cel, które w sposób bardziej szczególny regulują określone aspekty nadzoru rynku i egzekwowania przepisów. Z kolei Załącznik I do w/w rozporządzenia w pkt 42 wymienia Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) (Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 38), a więc akt prawny, który został wdrożony przez ustawę o zużytym sprzęcie. Podstawą prowadzenia kontroli objętych przepisami wymienionymi w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 2019/1020 (również zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego) będzie więc art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia. Tym samym, spełniony został wymóg wskazany w art. 48 ust. 10 Prawa przedsiębiorców, a więc przeprowadzenie kontroli bez uprzedniego zawiadomienia o zamiarze jej przeprowadzenia było prawidłowe.

Przechodząc na grunt ustawy o zużytym sprzęcie należy stwierdzić, co następuje.

Art. 37 ustawy o zużytym sprzęcie określa obowiązki jakie spoczywają na dystrybutorze w zakresie odbioru zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, tj.:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany (ust. 1);
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony (ust. 2);
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych (ust. 3);

Zgodnie z art. 37 ust. 4 w/w ustawy dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3.

Zgodnie z art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Zgodnie z art. 39 pkt 1 lit. b) ustawy o zużytym sprzęcie dystrybutor jest obowiązany do udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1 tj. oznakowanego symbolem selektywnego zbierania, którego wzór jest określony w załączniku nr 2 do ustawy.

Zgodnie z art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, dystrybutor jest obowiązany do udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, tj.

- informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 w/w ustawy,
- informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych.

Zgodnie z art. 39 pkt 1 lit. a) ustawy o zużytym sprzęcie dystrybutor jest obowiązany do udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru.

Ustalenia jakie zostały poczynione w toku kontroli jednoznacznie wskazują, iż Strona naruszyła w/w obowiązki nie umieszczając informacji wskazanych w art. 37 ust. 4, art. 39 pkt 2, art. 39 pkt 1 lit. b), art. 39 pkt 3 oraz art. 39 pkt 1 lit. a) w/w ustawy.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 w/w ustawy administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, lub kto udostępniając na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 lit. c) w/w administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisom art. 39 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 lit. b) w/w administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisom art. 39 udostępnia na rynku sprzęt nieoznakowany zgodnie z art. 14 ust. 1.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 lit. d) w/w w/w administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisom art. 39 udostępnia na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 lit. a) w/w administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisom art. 39 udostępnia na rynku sprzęt niezgodnie z art. 39 pkt 1 lit. a).

Zgodnie z art. 93 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie przy wymiarze kary należy uwzględnić stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

W przypadku przesłanki stopnia szkodliwości naruszenia należy uznać, że stopień szkodliwości jest znaczny, Strona nie dopełniła bowiem ciężących na niej obowiązków, a mianowicie:

- nie umieściła w widocznym miejscu informacji dotyczących odbioru zużytego sprzętu, o których mowa w art. 37 ust. 1 – 3, zgodnie z art. 37 ust. 4;
- nie umieściła w widocznym miejscu informacji o punktach odbioru zużytego sprzętu, zgodnie z art. 39 pkt 2;
- udostępniała na rynku 3 produkty, w stosunku do których stwierdzono brak oznakowania symbolem selektywnego zbierania zgodnie z art. 39 pkt 1 lit. b);
- udostępniała na rynku 10 produktów, w stosunku do których stwierdzono brak dołączonych informacji, zgodnie z art. 39 pkt 3;

- udostępniała na rynku produkty, w sytuacji gdy kontrolowany przedsiębiorca nie jest wpisany do rejestru podmiotów wprowadzających produkty w opakowaniach i gospodarujących odpadami (rejestr BDO), pomimo, że jako wprowadzający produkty był do tego zobowiązany zgodnie art. 39 pkt 1 lit. a).

Prezes UOKiK zwraca przy tym uwagę na wartości, których ochronę ma na celu ustawa o zużytym sprzęcie. Ustawa zaimplementowała bowiem dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (Dz. Urz. UE L Nr 197), której celem jest przyczynianie się do zrównoważonej produkcji i konsumpcji poprzez - w pierwszej kolejności - ograniczenie ilości WEEE, a ponadto poprzez ponowne użycie, recykling oraz inne formy odzysku takich odpadów tak, aby ograniczyć ilość unieszkodliwianych odpadów i przyczynić się do wydajnego wykorzystywania zasobów oraz do odzyskiwania cennych surowców wtórnych. Jest nim również dążenie do poprawy ekologicznego charakteru działalności wszystkich podmiotów zaangażowanych w cykl życia EEE, tzn. producentów, dystrybutorów i konsumentów, a w szczególności podmiotów bezpośrednio zaangażowanych w zbieranie i przetwarzanie WEEE (motyw 6 preambuły). Ponadto dyrektywa stanowi, że do celów skutecznego zbierania WEEE niezbędne jest przekazanie użytkownikom informacji w sprawie wymogu zaniechania pozbywania się WEEE jako nieposortowanych odpadów komunalnych oraz wymogu selektywnej zbiórki WEEE, a także w sprawie systemów zbierania i ich znaczenia dla gospodarowania WEEE. Informacje te wymagają właściwego oznaczania EEE, który mógłby skończyć w koszach na śmieci lub podobnych punktach zbierania odpadów komunalnych (moty 25 preambuły).

Z akt sprawy wynika, iż Strona nie dopełniła żadnego z obowiązków, jaki był objęty kontrolą. W ten sposób naruszone zostały przedstawione powyżej wartości, których ochronę ma na celu ustawa o zużytym sprzęcie. Z tego też względu, należy uznać, iż stopień naruszenia jest istotny.

W przypadku przesłanki rodzaju i zakresu naruszenia, Prezes UOKiK wskazuje, że Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią przez w art. 37 ust. 4, art. 39 pkt 2, art. 39 pkt 1 lit. b), art. 39 pkt 3 oraz art. 39 pkt 1 lit. a) ustawy o zużytym sprzęcie, które to regulacje zapewniają konsumentom wiedzę na temat sposobów postępowania ze zużytym sprzętem. Z tego też względu, należy uznać, iż naruszenie przepisów było istotne z punktu widzenia dóbr chronionych tj. środowiska i zasad gospodarowania zużytym sprzętem.

W przypadku przesłanki okresu trwania naruszenia, organ stwierdza, iż naruszenie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie miało miejsce w dniu (...).

W przypadku przesłanki dotychczasowej działalności kontrolowanego przedsiębiorcy Prezes UOKiK podziela ustalenia organu I instancji, iż kontrolowany przedsiębiorca nie był dotychczas karany za naruszenie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie.

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ustawy o zużytym sprzęcie, zgodnie z którym w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia. Zgodnie z art. 92 pkt 5 w/w ustawy kara za naruszenie obowiązków informacyjnych, w tym zawartych w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł. Biorąc pod uwagę ustawowe przesłanki wymiaru kary, za naruszenie obowiązków informacyjnych zawartych w art. 37 ust. 4, art. 39

pkt 2, art. 39 pkt 1 lit. b), art. 39 pkt 3 oraz art. 39 pkt 1 lit. a) ustawy o zużytym sprzęcie zasadnym jest wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 8 000 zł.

Dokonując ponownego rozpoznania sprawy, Organ nie dopatrył się przesłanek uzasadniających odstąpienie od wymierzenia kary.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 kpa organ administracji publicznej, w drodze decyzji odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa.

Organ nie neguje, iż Strona zaprzestała naruszania prawa – jak wynika z protokołu kontroli z dnia (...). ponieważ Strona podjęła dobrowolne działania naprawcze tj.

- umieściła w miejscu widocznym i ogólnodostępnym brakujące informacje wynikające z art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 w/w ustawy,
- wycofała z obrotu produkty, w stosunku do których stwierdzono naruszenie art. 39 pkt 1 lit. b) i pkt 3 w/w ustawy.

Organ zwraca przy tym uwagę, że Strona dopuściła się również naruszenia art. 39 pkt 1 lit. a) ustawy o zużytym sprzęcie, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru. Jak wynika ustaleń kontroli: „*W toku kontroli ustalono na podstawie przekazanych przez przedsiębiorcę faktur zakupu ocenianego sprzętu, że kontrolowany przedsiębiorca jest podmiotem wprowadzającym ich do obrotu i jednocześnie ich dystrybutorem. (...) W toku kontroli na podstawie rejestru podmiotów wprowadzających produkty w opakowaniach i gospodarujących odpadami w skrócie BDO wynika, że kontrolowany przedsiębiorca nie jest wpisany do rejestru jako podmiot wprowadzający do obrotu.*” Ze zgromadzonego materiału nie wynika, aby Strona podjęła działania mające na celu uzyskanie wpisu do rejestru, należy więc uznać, iż w wypadku tego naruszenia przesłanka zaprzestania naruszania prawa nie została spełniona.

W kwestii przesłanki wagi naruszenia prawa, Organ stoi na stanowisku, iż nie jest ona znikoma. Zgodnie z art. 1 ustawy o zużytym sprzęcie ustawa określa środki służące ochronie środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie niekorzystnym skutkom wytwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego i gospodarowania nim lub przez ograniczanie tych skutków oraz ogólnych skutków wykorzystania zasobów i poprawę efektywności ich wykorzystania. Szczególne znaczenie celów, których ochronie służą przepisy ustawy o zużytym sprzęcie wynika z implementowanej do tejże ustawy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego – zgodnie z preambułą dyrektywy do celów skutecznego zbierania WEEE niezbędne jest przekazanie użytkownikom informacji w sprawie wymogu zaniechania pozbywania się WEEE jako nieposortowanych odpadów komunalnych oraz wymogu selektywnej zbiórki WEEE, a także w sprawie systemów zbierania i ich znaczenia dla gospodarowania WEEE. Informacje te wymagają właściwego oznaczania EEE, który mógłby skończyć w koszach na śmieci lub podobnych punktach zbierania odpadów komunalnych (motyw 25). Z ustaleń kontroli wynika, iż Strona dopuściła się naruszeń szeregu obowiązków informacyjnych mających służyć realizacji celów leżących u podstaw tej regulacji prawnej, jak również udostępniała sprzęt elektryczny i elektroniczny bez zachowania

ustawowych wymogów dotyczących jego oznakowania. Z powyższych względów nie sposób uznać aby waga naruszenia była znikoma.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 2 kpa organ administracji publicznej w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. W tej kwestii Organ wskazuje, iż brak jest informacji wskazujących na uprzednie ukaranie strony za nieprawidłowości stwierdzone w toku kontroli.

Zgodnie z art. 189f § 2 kpa w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Literalna wykładnia w/w przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: *„Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało)*). Należy zatem uznać, iż powyższy przepis ma zastosowanie w tych przypadkach, gdy brak jest możliwości wyeliminowania samego naruszenia, natomiast możliwym jest wyeliminowanie jego skutków. Przechodząc na grunty przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że stwierdzonym zostało, iż naruszenie miało miejsce w dniu (...), zaś w toku kontroli Strona zamieściła wymagane informacje, jak również wycofała z obrotu te produkty, w stosunku do których nie zostały spełnione ustawowe wymogi dotyczące oznakowania. Tym samym zaprzestała naruszania prawa, co oznacza, iż nie została spełniona przesłanka w postaci konieczności usunięcia skutków naruszenia prawa. Zatem w przedmiotowej sprawie nie zachodzą podstawy do zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary na podst. art. 189f § 2 i 3 kpa. Organ zwraca przy tym uwagę, iż Strona nie w pełni wyeliminowała stwierdzone naruszenia, ponieważ z akt sprawy nie wynika, aby podjęła kroki mające na celu umieszczenie jej w rejestrze BDO.

Organ nie dopatrył się również przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 93 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie, co zostało podniesione przez Stronę w odwołaniu.

Jak twierdzi Strona „(...) w toku kontroli przedsiębiorca poinformował organ o naprawieniu obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1 – 3 oraz z art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Dodatkowo w toku kontroli inspektorzy stwierdzili, że przedsiębiorca wycofał z obrotu zakwestionowane wyroby.” Tym samym, zdaniem Strony, w przedmiotowej sprawie zaistniała podstawa do zastosowania w/w przepisu.

Zgodnie z powołanym przepisem, jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Zdaniem Organu, w przedmiotowej sprawie nie zaistniały okoliczności zawarte w powołanym przepisie. Strona nie przedstawiła bowiem żadnych dowodów wskazujących, że dochowała należytej staranności. Z ustalonego stanu faktycznego nie wynikają również okoliczności, na które Strona nie miałaby wpływu, a które mogłyby spowodować niedopełnienie ciążących na niej obowiązków. Tym samym, podniesiony zarzut jest bezzasadny.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ pierwszej instancji.

Konkludując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu uznał, że decyzja Mazowieckiego WIIH była prawidłowa. W konsekwencji organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 8 000 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;

- 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
 4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021, poz. 535 z późn. zm.), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2023 poz. 168).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. (...)
2. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Warszawie
3. a/a